

תת"ע 8379/01/14 - מדינת ישראל נגד מרדכי אלגריסי

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 8379-01-14 מדינת ישראל נ' מרדכי אלגריסי
בפני כב' השופט אלון אופיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מרדכי אלגריסי

הנאשמים

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירה בניגוד לתקנה 22(א) בתקנות התעבורה בכך שלא ציית לרמזור אדום עת חצה צומת ברחוב דרך חברון בבאר-שבע כאשר בכיוון נסיעתו דולק אור אדום ברמזור.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו, ובמהלך משפטו הסכים כי עבר בצומת כאשר ברמזור דלק אור אדום, אך כניסתו לצומת הייתה כאשר האור היה ירוק מהבהב או כתום ואילו כתוצאה מעומס תנועה במקום, נאלץ לעמוד בתוך הצומת כאשר בשלב זה האור הפך אדום. (כך עדות הנאשם עצמו לפרוטוקול בעמוד 7 החל משורה 1) ולהלן ציטוט מדויק של הנאשם:

"נסעתי פניתי שמאלה, הרמתי את הראש, ראיתי רמזור או מהבהב ירוק או כתום כשאני כבר בתוך הצומת, מיד בסוף הצומת נוצר פקק שהשאיר אותי ברמזור אדום בתוך הצומת עד שהוא השתחרר ואחרי מספר מטרים עצרה אותי פקחית על מדים..."

למעשה, מודה הנאשם כי בניגוד לתקנה 65 בתקנות התעבורה, נכנס הוא לצומת בלתי פנוי שכן רכבים לפניו עדיין לא פינו את הצומת טרם כניסתו אליה, והוביל עצמו למצב בו חצה צומת כאשר ברמזור הפך האור אדום.

אלא שטענת המדינה היא כי כבר כניסתו של הנאשם לצומת הייתה בחסות האור האדום מה שמייחס לו עבירה לכאורה בניגוד לתקנה 22(א) בתקנות התעבורה.

לתמיכת עמדה זו, הציגה המדינה את עדותה של השוטרת זזמר אירנה (להלן - ע.ת 1).

שוטרת זו ערכה מסמך מסודר (ת/1) המתאר בכתב קריא וברור את מהלך האירועים כפי שלטענתה הבחינה בהם ממרחק קצר מאד לנגד עיניה.

לפי המתועד בת/1, עמדת ע.ת. 1 על אי תנועה בלבוש אזרחי, כאשר הנאשם מגיע מאחוריה והיא מביטה לפנים לכיוון הרמזור.

עדה זו מתארת את הנאשם חולף אותה, וכאשר נוהג הוא ברכב מסוג וולבו זהוב לדבריה (צבע אשר הוגדר במסמכי הרכב כצבע "סהרה"), חלף הוא את קו העצירה של הצומת כאשר האור ברמזור היה אדום.

השוטרת מתארת את התנועה אשר צייתה לרמזור ועצרה, בעוד הנאשם ממשיך לנהוג ולחצות את קו העצירה כאשר האור ברמזור אדום.

המדובר בעדות כתובה ברורה לחלוטין, מפורטת מאד המאפשרת תמונת מצב ראייתית חד משמעית לבית המשפט.

גם בעדותה בבית המשפט, המשיכה ע.ת. 1 באותו קו עדות ברור, מפורט ואמין לחלוטין בעיני.

לא מצאתי בחקירתה הנגדית כל סימן לאי אמירת אמת.

לא מצאתי בחקירתה הנגדית של ע.ת. 1 כל סתירה מהותית אל מול הדברים שתיעדה בת/1.

אני קובע כי עדותה של ע.ת. 1 בפני היא עדות אמינה לחלוטין.

העדה תיעדה את תגובת הנאשם לפיה "**עברתי בצהוב ונתמודד בבית המשפט**" (ת/1)

תיעוד תגובת הנאשם בשטח על ידי השוטרת, אינו עולה בקנה אחד עם עדותו של הנאשם בפני, שכן בבית המשפט מודה הנאשם כי הרים את ראשו לכיוון הרמזור לאחר שהחל בפנייה ואז ראה אור ירוק מהבהב **אז** צהוב. בבית המשפט כבר אינו בטוח הנאשם כי עבר בצהוב והוא מוסיף אפשרות של ירוק מהבהב לגרסתו הראשונית.

הנאשם פתח את עדותו בטענה כי רכב הוולבו שלו בצבע אפור ולא בצבע שמתארת השוטרת (זהוב). אלא שבתשובה לשאלת בית המשפט, כבר הסכים הנאשם כי הצבע המתואר ברישיון הרכב מוגדר כ"סהרה" בדיוק כפי שרשמה השוטרת בת/1, בדיוק כפי שמתואר בת/2 ולמעשה לא הראה הנאשם בכל דרך כי קיים פער צבע מהותי בין תיאור השוטרת את סוג וצבע הרכב ובין הרכב שלו.

הנאשם אינו מכחיש כי היה במקום ובשעה המתוארים בכתב האישום בצומת אך טוען כי חצה את קו הצומת באור ירוק.

באופן מפתיע בעיני טען הנאשם בעדותו כי צומת לפני הצומת נשוא תיק זה, עצר לידו רכב וולבו זהה לחלוטין לרכבו, כאשר הנהג באותו הרכב ביקש ממנו הדרכה לחנות חלפים.

הנאשם, לגרסתו, הסביר לכאורה לאותו נהג כי עליו לנסוע אחריו או לפנות בצומת הבא שמאלה.

לטענת הנאשם אותו רכב נעלם מעיניו לאחר ההסבר, ולמעשה הוא עצמו הגיע לאותו המקום בו בוצעה לכאורה העבירה כאשר לא הבחין עוד ברכב הנוסף.

לאחר ששמעתי את הנאשם בעדות זו, אני קובע כי אני מקבל באופן מלא את עדות השוטרת ומעדיף אותה באופן חד משמעי על פני עדות הנאשם ואסביר דברי:

הנאשם נוהג ברכב מסוג וולבו שמניסיון החיים בישראל ניתן לומר בזהירות כי אין המדובר ברכב נפוץ מאד בכבישי הארץ. הנאשם חלף על פני שוטרת אשר עמדה בלבוש אזרחי על אי תנועה מתוך כוונה לתצפת בתפקיד לכיוון הרמזור שלפניה.

הנאשמת שמרה לפי עדותה על קשר עין רציף עם רכב הנאשם.

השוטרת לא תיארה בכל דרך (לא בכתב ולא בעל פה בפני) קיומו של רכב וולבו נוסף בצומת הדומה או זהה לרכב בו נהג הנאשם.

ניסיון הנאשם לייצר ספק בתיק לקיומו של רכב נוסף זהה בסמוך לאותו המקום אינו עולה בקנה אחד עם עדותה של ע.ת 1 ואינו עולה בקנה אחד עם תגובתו הראשונית בת/1.

לו אכן היה רכב זהה במקום, מצופה היה מהנאשם לטעון זאת מיד בפני השוטרת, אך תחת זאת בחר הוא לציין כי עבר באור צהוב, אף שלשיטתו המיידע על הרכב הזה לכאורה המצוי באותו תא שטח כבר היה ברשותו. יש להניח כי לו אכן ראה הנאשם במקרה רכב זהה לשלו בסמוך למקום, היה מציין זאת מיד בפני השוטרת כטענה המראה כי המדובר בטעות בזיהוי.

אם אכן היה רכב נוסף זהה במקום והוא אשר לכאורה ביצע את העבירה, כיצד נעלם הוא לפתע מעיני הנאשם עצמו שללא ספק גם כן היה במקום?

אין אני מעוניין לנקוט בשפה בוטה כלפי עדות זו של הנאשם, אך אסתפק באמירה כי המדובר בעדות תמוהה בעיני שאין לא כל אחיזה ממשית בראיות שהוצגו, ועל פניו החלישה היא מאד בעיני את גרסת הנאשם הכללית בתיק זה ובמיוחד את אמינותו.

בע"פ 261/83 לוי, פ"ד לח(1)570, בעמ' 576 נקבע:

"קיומה של אפשרות רחוקה, שמא ארע דבר יוצא דופן השולל את אשמת הנאשם, אשר אין לה זכר בחומר הראיות - אינה עולה כדי "ספק סביר" הנדרש לזיכוי"

יפים לעניינינו דבריו של כבוד השופט א' גולדברג ב- ע"פ 3126/96 עמיר, לפיהם:

"במשפט פלילי נדרש 'ספק סביר' כדי שיזוכה הנאשם. ספק כזה אינו קם על דרך העלאת השערות מצוצות מן האצבע. צריך הוא להיות הגיוני ואחוז בראיות. עלילה בסיפור בלשי, שבו ממריא הסופר ביצירתו על כנפי דמיונו ולש בעובדות כאוות נפשו, אינה אמת מידה ליצירת ספק סביר במשפט".

בת"פ (מחוזי תל אביב) 40330/02 מסרוה ע-חכים, דינים מחוזי לד(1)388; השופט טימן - עמ' 18 להכרעת הדין נקבע:

"המונח "ספק סביר" מצביע על קיומה של אפשרות ממשית בעלת אחיזה בחומר הראיות, להבדיל מהשערה נטולת בסיס ראייתי או קלוטה מן האוויר. זאת ועוד: מול חומר הראיות שנאסף נגד הנאשם, עליו להציג קו הגנה ריאלי, המתקבל על הדעת, שאינו פרי הדמיון בלבד. בביטוי "ספק סביר" טמון הסיכון בין עניינים בעלי אחיזה הגיונית במציאות לבין ספקולציות ללא תשתית מציאותית; ספק לבדו אינו מספיק לזיכוי מאשמה, אלא רק ספק בעל אחיזה סבירה בחומר הראיות"

בע"פ 29/79 סלמאן, פ"ד לד(2)118, בעמ' 123; וכן בע"פ 5302/03 טל יצחק, דינים עליון כרך סח, 757; בעמ' 3 לפסק הדין נקבע:

"התביעה איננה חייבת להוכיח את אשמת הנאשם עד כדי בטחון מוחלט ולשלול כל ספק, אפילו הוא תיאורטי גרידא; היא איננה נדרשת להפריך כל ספק, ובוודאי לא כזה המבוסס על הרהורי לב או תיאוריה בלתי מוכחת. מידת ההוכחה הנדרשת הינה מעבר לספק סביר ולא מעבר לכל ספק; מערכת משפטית תקינה לא יכולה להתחשב בספקות שאין מאחוריהם אלא פלפול ריק."

אני סבור כי בפרשה זו הציגה המדינה ראיות חד משמעיות הנשענות אמנם על עדות יחידה, אך מוכיחות הן כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו.

אף שהזהרתי עצמי כי ההרשעה נשענת על עדות יחידה, שוכנעתי כי עדיפה היא על פני עדות הנאשם אשר "תובלה" בתיאור אירוע שהוא בבחינת עדות כבושה שאין לה זכר בראיות האחרות שבתיק.

השוטרת ע.ת 1 תיארה כיצד שמרה על קשר עין עם הרכב הרלוונטי עד לעצירתו על ידי הפקחית. השוטרת מתארת רכבים אחרים המצייטים לאור האדום בעוד הנאשם חוצה את קו הצומת בחסות אור אדום.

ע.ת 1 אינה מתארת עבירה בניגוד לתקנה 65 אלא עבירה מלאה בניגוד לתקנה 22(א) ואני דוחה את ניסיונות או עדות הנאשם להעלות ספק ביחס ליכולת השוטרת להבחין דווקא בו או ביחס לביצוע עבירה אחרת מצדו שאינה חציית צומת באור אדום.

אני מקבל באופן מלא את תיאורה של ע.ת 1 במסמך ת/1 כתיאור המשקף באופן מדויק את אשר התרחש בצומת ביום האירוע.

אני מחליט להרשיע את הנאשם בביצוע העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י' ניסן תשע"ד, 10 אפריל 2014, בנוכחות התביעה (הנאשם לא התייצב)